

efter der skal arbejdes i den kommende Tid, thi Valget den 20. Maj overførte en Del Højrestemmer og Højremandater til Regeringspartiet. Hvor meget saa end det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) søger at bortforklare den Kendsgerning, saa er det alligevel Tilfældet, at Højrepartiet maatte aflevere en Del Mandater til det demokratiske Parti, som var i Alliance med Højre. Valget gav Flertal for Alliancen — den saakaldte sorte Alliance —, som var etableret mellem Højre og Venstre, og ved Hjælp af denne og ved Hjælp af den bunduretfærdige Valgkredslov forøgedes det Flertal betydeligt, som det saakaldte Venstreparti raadede over. Vi have nu paa Rigsdagen et Enhedsparti, som kalder sig Venstre, og, hvor besynderligt det end lyder, møder Regeringens Chef frem med et Program, som for et Aar siden kun blev godkendt af 27 Medlemmer af dette Ting, møder altsaa frem som Chef for et Parti, der stiller sig paa et Program, som den ærede Minister og hans Parti i adskillige Aar ikke mente at kunne godkende. Der er saaledes en Del af Regeringspartiet og Regeringens Medlemmer, der ere komne let og uventet til det Program, men hvis man tror, at de demokratiske Synspunkter, som ere gjorte gældende i dette Program, have sejret, saa vil Tiden sikkert give os Skuffelser med Hensyn til dette som til tidligere Programmer, paa hvilke Regeringspartier have været dannede. Det nuværende Regeringsparti er jo hidtil kommet ganske let fra sine Programmer, lige saa let, som en Del af Regeringspartiets Medlemmer ere komne til det Program, de nu stille sig paa. I 1901 fik vi en Reformvenstregering, i hvis Program det hed: Nedsættelse af Militærudgifterne, og vi se nu, hvorledes dette Program er ført ud i Livet paa den kunstige Maade, at Militærudgifterne næsten ere fordoblede imod Aaret 1900—01. Hvis det er at gennemføre sit Program, er det ikke synderlig lyse Udsigter, vi have for den kommende Tid, naar de Herrer skulle til at gennemføre det nye Program, som det store Enhedsparti nu stiller sig paa.

Det nuværende Program for Venstre indeholder mange pæne Bud, men det sørgelige er, at just som dette Program blev til for Enhedspartiet, lukkedes Muligheden for at gennemføre det ved den Alliance med Højre, som fandt Sted først ved Folketingsvalget og senere navnlig ved Landstingsvalget. Ved den Alliance støttedes Højre i Landstinget af Venstre, det er ganske utvivlsomt. Men derved skrinlagdes i Virkelig-

den ogsaa Programmet af 25. September 1909, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) talte om, idet han knyttede Regeringens Chef til sig ved at understrege, at Regeringens Chef stod paa dette Program af 1909, der var en Fortsættelse og Uddybning af de tidligere Programmer, som Reformpartiet havde staaet paa. Det Program gælder i Virkeligheden kun i Folketinget, i Landstinget bliver det Højres Program, hvis Højre har noget, eller i alt Fald Højres Anskuelse, der blive de raadende. Det er ganske uomtvisteligt, at det nuværende Regeringsparti har hjulpet Højre, saaledes at Gennemførelsen af Venstres Program i Landstinget er udelukket, idet Højre har faaet det absolutte Flertal i Landstinget. Det er ikke alene en Følge af denne af Regeringspartiet etablerede Tilstand, men ogsaa af den finansielle Tilstand, der i disse Dage er under Omtale, Statens betydelige Underskud, de stadig ventagne Statslaan o. s. v., at Udsigten for et virkeligt Reformarbejde vel neppe er synderlig gunstig. Men det er utvivlsomt alligevel saaledes, som ogsaa min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), sagde, at Kravet om Reform, om virkelig folkelige Reform, vil melde sig til de Herrer, der sidde i Regeringen, uanset den Tilstand, de selv have etableret, og det vil utvivlsomt efterhaanden mere og mere vise sig for Befolkningen, hvilken Hulhed der er i de Løfter, som Befolkningen har faaet, hvor lidt det betyder, at der er Programmer med pæne Bud, naar de selv etablere en Tilstand, hvorved disse Programmets Udførelse umuliggøres.

Der er af flere foregaaende Talere talt om at øve Sparsommelighed. Det er jo en gammel, kendt Façon ogsaa i det private Liv, at naar Folk have ødslet deres Penge bort og somme Tider ogsaa andres Penge, begynde de at snakke om at vise Sparsommelighed. Saadan gaar det ogsaa med den højtærede Regering. Efter at de nu have vist Ødselhed paa det eneste Omraade, hvor Sparsommelighed i stor Stil var mulig, komme de Herrer og tale om, at nu skulle vi til at spare, saadan gaar det ogsaa med de daarlige Økonomer i det private Liv. Vi hørte fra den sidste Taler, det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger), i hvilken Retning Sparsommelighedstendensen skal gaa, naar det er Højres Kogebog, man skal følge, vi skulle saa spare paa Tilskuddene til de fattige Hededyrkere, vi skulle indskrænke Udgifterne eller maaske ganske høre op